

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 23.894 van 27 februari 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 30 december 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van 27 november 2008 houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 1 december 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 februari 2009 om 9.30 uur.

Gehoord het verslag van de kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. DE WAELE, die loco advocaat I. VAN DEN BOSSCHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 juni 2008 dient de verzoekende partij, in functie van haar Belgische zoon, een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in.

1.2. Op 27 november 2008 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt op 1 december 2008 aan verzoekende partij ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“(...) Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie: **Betrokkene heeft het gevraagde bewijs van onvermogen niet voorgelegd. Bovendien blijkt uit het attest d.d. 25.11.2008 van het ACV van Aalst dat betrokkene op 14.11.2008 een steunaanvraag tijdelijke werkloosheid heeft ingediend. Dit impliceert dat betrokkene hier reeds gewerkt heeft. Om die redenen kan betrokkene niet beschouwd worden als ten laste van de gevestigde. (...)**”*

2. Rechtspleging

De verwerende partij vraagt in haar nota met opmerkingen de kosten ten laste te leggen van de verzoekende partij.

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen gerechtskosten kan opleggen en derhalve evenmin de kosten ten laste van verzoekende partij leggen. Het verzoek van de verwerende partij daartoe wordt verworpen.

3. Over de ontvankelijkheid van het beroep

Verwerende partij werpt de exceptie van gebrek aan belang op ten aanzien van de vordering tot schorsing, daar conform artikel 39/79, 5° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) het annulatieberoep ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen een beslissing houdende het verwerpen van een aanvraag om machtiging tot vestiging, opschortende werkingen heeft en derhalve geen maatregel van gedwongen tenuitvoerlegging kan worden genomen.

De Raad stelt vast dat overeenkomstig artikel 39/79, § 1, tweede lid, 5° van de Vreemdelingenwet elk beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing tot weigering van de erkenning van het verblijfsrecht van rechtswege schorsend is en dat ten aanzien van verzoekende partij geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen kan worden uitgevoerd tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep. Verzoekende partij heeft derhalve geen belang bij het indienen van een vordering tot schorsing.

De exceptie van de verwerende partij ten aanzien van de vordering tot schorsing is gegrond.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij een schending aan van onder meer de materiële motiveringsplicht. Zij stelt dat de bestreden beslissing *“is gesteund op een schending van de motiveringsplicht doordat de Dienst voor Vreemdelingenzaken stelt dat niet voldaan wordt aan de voorwaarden om te genieten van het recht op een verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie”* en verwijst naar de motivering van de bestreden beslissing waarin onder meer gesteld wordt dat zij het gevraagde bewijs van onvermogen niet heeft voorgelegd. Verzoekende partij voert aan dat zij wel het gevraagde bewijs van onvermogen heeft overgemaakt.

4.2. De verwerende partij laat in haar nota met betrekking tot het eerste middel het volgende gelden:

“2.2 Replik op verzoekers middelen.

- Betreffende een eerste middel van verzoeker.

In zijn eerste middel beroept verzoeker zich op een vermeende schending van art. 62 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980, schending van de formele en de materiele motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Vooreerst laat de verwerende partij nopens de vermeende schending van art. 62 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980, artikel dat de formele motiveringsplicht betreft, gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vervat in de bestreden beslissing letterlijk weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing dd. 27.11.2008.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder laat de verwerende partij gelden dat:

- het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001),
- wanneer verzoeker in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat deze van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden.

De verwerende partij zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

“In uitvoering van artikel 52 §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981

...

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie: Betrokkene heeft het gevraagde bewijs van onvermogen niet voorgelegd. Bovendien blijkt uit het attest dd. 25.11.2008 van het ACV van Aalst dat betrokkene op 14.11.2008 een steunaanvraag tijdelijke werkloosheid heeft ingediend. Dit impliceert dat betrokkene hier reeds gewerkt heeft. Om die redenen kan betrokkene niet beschouwd worden als ten laste van de gevestigde”.

Deze overwegingen laten verzoeker toe om te achterhalen om welke redenen zijn aanvraag tot een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie door de gemachtigde van de Minister van Migratie en Asielbeleid geweigerd werd met bevel om het grondgebied te verlaten.

De verwerende partij wijst op de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die bepaalt:

“Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot voorlopig verblijf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (R.v.St. nr. 101.624 dd. 7.12.2001).” (R.v.V. nr. 1613 dd. 11.9.2007; R.v.V. nr. 3437 dd. 7.11.2007; R.v.V. nr. 3488 dd. 9.11.2007)

De bovenstaande motieven volstaan opdat zou komen vast te staan dat de gemachtigde van de Minister van Migratie en Asielbeleid geenszins op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat verzoekers aanvraag diende te worden geweigerd.

De verwerende partij laat dan ook slechts gelden dat de bestreden beslissing deugdelijk en afdoende werd gemotiveerd. Er is naar behoren voldaan aan de materiële motiveringsplicht, hetgeen onmiddellijk kan worden vastgesteld wanneer men er de motieven van de bestreden beslissing op naslaat.

In antwoord op verzoeker zijn concrete kritiek laat de verwerende partij gelden dat verzoeker zijn beschouwingen geen afbreuk kunnen doen aan de bestreden beslissing dd. 27.11.2008.

Verzoeker houdt vooreerst voor dat er op de bijlage 19 ter (aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie dd. 30.06.2008) door de medewerker van de gemeente Aalst is vermeld dat verzoeker 'verklaringen van onvermogen' zou hebben ingediend, waaruit duidelijk zou blijken dat het attest van onvermogen is overgemaakt.

Het loutere gegeven dat de gemeentelijke ambtenaar zulks vermeldt op de bijlage 19 ter, maakt uiteraard niet dat de gemachtigde van de Minister van Migratie en Asielbeleid zonder meer dient aan te nemen dat verzoeker het vereiste bewijs van onvermogen heeft voorgelegd, nu de stukken van het administratief dossier anders aantonen.

Inderdaad bevat de aanvraag zoals doorgestuurd door de gemeente geen bewijs van onvermogen, zodat de gemachtigde op 23.07.2008 dan ook beslist heeft dat verzoeker bijkomende bewijzen diende aan te brengen, waaronder een bewijs van onvermogen.

Dit werd aan verzoeker meegedeeld, doch deze hield voor dat de gevraagde documenten, behoudens het attest van het OCMW dat wel werd bijgebracht, reeds waren overgemaakt. Nu de overige stukken, waaronder het bewijs van onvermogen (evenals de loonfiches van de zoon en bewijzen van financiële stortingen) echter niet werden teruggevonden in het administratief dossier, werd aan de gemeente gevraagd deze stukken, in zoverre ze wel aan de gemeente werden overgemaakt, alsnog door te sturen naar de dienst Vreemdelingenzaken.

Op 31.10.2008 werden alsnog bijkomende stukken door de gemeente doorgefaxt, waaronder:

- een simpele verklaring als zou de echtgenote van verzoeker in haar onderhoud voorzien worden door de in België wonende zoon, en niet door de overige drie zonen noch door de dochter, evenals een verklaring als zou verzoeker niet door zijn drie zonen in Turkije in zijn onderhoud worden voorzien, doch wel door zijn in België wonende zoon*
- loonbrieven van de zoon,*
- bewijzen van stortingen*

doch geen bewijs van onvermogen.

De gemachtigde kon op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing dan ook enkel vaststellen dat het meermaals opgevraagde attest van onvermogen hem niet werden bezorgd en heeft dan ook op basis daarvan geheel terecht de bestreden beslissing getroffen.

Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.

Zijn stelling alsdat de beslissing is aangetast door een motiveringsgebrek mist om die reden ook feitelijke grondslag. Evenmin kan aan de gemachtigde enige onzorgvuldigheid verweten worden.

Minstens dient te worden vastgesteld dat de verwerende partij van haar zijde geen enkele fout heeft begaan nu zij verzoeker genoegzaam heeft geïnformeerd nopens de voor te leggen documenten, waaronder het attest van onvermogen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt verder onbetwistbaar dat aan de gemachtigde geen attest van onvermogen is overgemaakt.

Terwijl de verwerende partij er in geen geval voor verantwoordelijk kan zijn indien zou komen vast te staan dat de gemeente in casu een fout zou hebben gemaakt. Overigens kan nog worden opgemerkt dat verzoeker geenszins aantoont dat hij het meermaals opgevraagde attest van onvermogen heeft binnengebracht bij de gemeente; verzoeker beperkt zich tot het louter verwijzen naar de bijlage 19ter.

Verzoekers beschouwingen kunnen dan ook geen afbreuk doen aan de in casu bestreden beslissing die geheel terecht werd genomen, en ten genoegen van recht werd gemotiveerd.

De verwerende partij laat verder gelden dat verzoeker niet dienstig kan voorhouden dat hij niet wist dat hij geen werkloosheidsuitkeringen mocht ontvangen, en de aanvraag inmiddels zou hebben stopgezet, zodat zich op heden geen probleem meer zou stellen tot het al dan niet ten laste zijn van de zoon.

Uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald het attest van het ACV Aalst van 25.11.2008 (stuk 1), blijkt duidelijk dat verzoeker op 14.11.2008 een aanvraag heeft ingediend tot het verkrijgen van een steunaanvraag tijdelijke werkloosheid. Zoals de gemachtigde van de Minister van

Migratie en Asielbeleid terecht opmerkt, impliceert het gegeven dat verzoeker zulke aanvraag kan indienen, inderdaad dat verzoeker reeds in België gewerkt heeft, en kan verzoeker zodoende niet als ten laste van zijn zoon beschouwd worden.

Het is werkelijk al te gek voor woorden dat verzoeker, die kennelijk recht zou hebben op een werkloosheidsuitkering en reeds in België gewerkt heeft, als zijnde 'ten laste' van zijn zoon zou dienen te worden beschouwd, quod certe non.

Voor zoveel als nodig verwijst de verwerende partij nog naar het arrest nr. 6.868 dd. 01.02.2008 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin uitdrukkelijk wordt geoordeeld dat

“De Raad merkt op dat zowel verzoeker en zijn echtgenote zelf stellen werkbereid te zijn, in de mogelijkheid te zijn om werk te vinden en effectief te werken. Dit toont enkel aan dat zij zich niet in een situatie bevinden waarin zij ten laste kunnen vallen van een derde persoon, nu zij zelf in hun levensonderhoud zouden kunnen voorzien”.

Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden. Er anders over oordelen zou aan de essentie van de wetgeving nopens de vestiging voorbijgaan, nu deze er immers slechts op gericht is, hetzij de gezinshereniging van echtgenoten mogelijk te maken, hetzij aan personen die hulpbehoevend zijn en afhankelijk zijn van hun familieleden de gelegenheid te geven zich bij die familieleden te vestigen van wie zij afhankelijk zijn.

Terwijl het loutere gegeven dat verzoeker inmiddels zijn aanvraag zou hebben stopgezet, bewering de door geen enkel stavingstuk wordt ondersteund, aan het voorgaande geen afbreuk kan doen.

Immers heeft het stopzetten van de aanvraag niet tot gevolg dat verzoeker niet meer in aanmerking kan komen voor het verwerven van een werkloosheidsuitkering, zodat het stopzetten van de aanvraag niet inhoudt dat verzoeker niet meer zelf in zijn onderhoud zou kunnen voorzien en inderdaad ten laste zou zijn (en ook in het verleden ten laste was) van zijn zoon. Niets verhindert verzoeker om de werkloosheidsuitkering ook in de toekomst opnieuw aan te vragen.

Terwijl tevens dient te worden opgemerkt dat de gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing uiteraard slechts rekening kan houden met de gegevens die hem bekend zijn, en niet met een beweerdelijk gegeven dat slechts kan dateren van na de bestreden beslissing. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient immers te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. (Zie ook: RvV, nr. 509, 29 juni 2007)

Zoals hoger reeds genoegzaam uiteengezet heeft de gemachtigde van de Minister van Migratie en Asielbeleid geheel terecht geoordeeld dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf voor meer dan drie maanden, nu hij niet kan beschouwd worden als zijnde ten laste te zijn van zijn zoon (cf. steunaanvraag tijdelijke werkloosheid) en evenmin een bewijs van onvermogen heeft voorgelegd.

In casu kan slechts worden besloten dat de gemachtigde van de Minister van Migratie en Asielbeleid geheel terecht en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan verzoeker het verblijf voor meer dan drie maanden dient te worden geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclus.

Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden. Zijn vage en ongestaafe beschouwingen missen feitelijke en juridische grondslag, en kunnen geen afbreuk doen aan de in casu bestreden beslissing, die genoegzaam werd gemotiveerd met draagkrachtige motieven.

De uiteenzetting van verzoeker kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het eerste middel van verzoeker kan niet worden aangenomen.”

4.3. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in de eerste plaats gesteund is op het gegeven dat verzoekende partij geen bewijs van onvermogen heeft voorgelegd. Hieruit en uit een bijkomend motief met betrekking tot werkloosheid heeft de gemachtigde van de minister afgeleid dat verzoekende partij niet kan worden beschouwd als zijnde ten laste van de gevestigde.

Verwerende partij voert aan dat aan verzoekende partij meermaals is gevraagd om een bewijs van onvermogen over te maken, maar dat dit nooit is gebeurd.

De Raad wijst erop dat nergens in de wet wordt gesteld welke attesten dienen te worden neergelegd om de onvermogenheid aan te tonen, zodat bij gebreke aan een wettelijke bewijsregeling, het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging vrij is.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat op de aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) van 30 juni 2008 door de stad Aalst is aangegeven dat door verzoekende partij **“VERKLARINGEN ONVERMOGEN”** werden overgelegd, hetgeen ook door verwerende partij in haar nota met opmerkingen erkend wordt. De Raad stelt tevens vast dat op 23 juli 2008 door de gemachtigde van de minister aan de stad werd gevraagd verzoekende partij uit te nodigen onder meer een bewijs van onvermogen voor te leggen. Op de fax van 4 augustus 2008 door de stad Aalst als antwoord gestuurd, zijn alle bolletjes voor opgevraagde documenten aangekruist en wordt aangegeven dat *“bewijzen (...) reeds (zijn) voorgelegd zie fax 7/7 & 20/5”*. Op 31 oktober 2008 meldt de gemachtigde van de minister aan de stad Aalst dat hij onder meer het attest van onvermogen niet terugvindt in het dossier en vraagt hij deze alsnog door te sturen. Bij de stukken die door de stad Aalst op dezelfde datum worden doorgestuurd, bevindt zich onder meer een verklaring gedateerd op 31 maart 2008 van een wijkshoofd in Turkije dat verzoekende partij *“zich in geen goede financiële situatie bevindt”* en *“in (haar) onderhoud (wordt) voorzien door (haar) zoon in België”*. Verwerende partij erkent in haar nota met opmerkingen dat dit stuk werd doorgefaxt, doch stelt dat dit geen bewijs van onvermogen is. In het administratief dossier bevindt zich ten slotte nog een document dat dateert van 10 januari 2008 en net als de voornoemde verklaring van 31 maart 2008 op 24 april 2008 naar het Nederlands werd vertaald en als hoofding *“Uittreksel uit het bevolkingsregister Bewijs van onvermogen”* draagt. Uit het document blijkt niet wanneer het aan de gemachtigde van de minister werd overgemaakt, maar in het administratief dossier komt het na een fusierapport van 11 juli 2008.

Uit het voorgaande blijkt dat de stad Aalst meermaals heeft bevestigd dat een document dat als bewijs van onvermogen beschouwd wordt, is overgemaakt, dat werd geantwoord op de vragen van de gemachtigde van de minister naar dit bewijs en documenten werden opgestuurd en dat zich in het administratief dossier twee documenten bevinden die als bewijs van onvermogen in aanmerking kunnen komen. Het valt weliswaar binnen de discretionaire bevoegdheid van de gemachtigde van de minister om de ingediende documenten te beoordelen, maar de Raad wijst erop dat het in de bestreden beslissing opgegeven motief niet de beoordeling van enig voorgelegd document betreft, maar wel betrekking heeft op het feit of al dan niet een document als bewijs van onvermogen werd ingediend. Gelet op het feit dat de bestreden beslissing steunt op het gegeven dat een bewijs van onvermogen überhaupt niet is voorgelegd geworden, terwijl uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij wel degelijk documenten heeft voorgelegd die als bewijs van onvermogen in aanmerking kunnen komen, ligt een schending van de materiële motiveringsplicht voor.

Dit onderdeel van het eerste middel is gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het eerste middel en van het tweede middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet meer te worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Vernietigd wordt de beslissing van de gemachtigde van de minister van 27 november 2008 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend en negen door:

mevr. Ch. BAMPS, kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

Ch. BAMPS.